BORGFRUN PÅ NÄS, SOM BLEF BERGTAGEN.

Folksägen från Onsjö.

När man rest med järnvägen frånHelsingborg till den stora järnvägsmetropolen Eslöf, skall man icke undgå att på vänster hand lägga märka till ett af Skånes största och mera välbyggda herresäten, Näs, Trollenäs, som det numera heter, Thottarnes och Trollarnes gamla sätesgård. Att en hel mängd sägner knyter sig till ett gods, som detta, faller af sig självt.. Vi skola här nedan återgifva en af dessa.

Det var en gång för många herrans år sedan, under en tid då trollen grasserade och Thottarne ännu voro herrar på gården. Borgfrun var en dag gående ut i den omgifvande parken, där hon å en soffa satte sig att hvila. Som hon nu satt där började hon erinra sig att hon hört betjäningen säga, att troll därstädes skulle grassera. Men föga kunde hon då ana, att de skulle vara så i hennes närhet som de voro.

Den mäktiga borgfrun satt kvar tills det började lida ut på kvällen, njutande af den vackra vårluften. Men när det började lida mot skymningen kom en gammal gumma till henne och frågade om hon ville följa med inåt parken. Frun lofvade detta, men hade icke väl rest sig förrän jorden öppnade sig och gumman såväl som hon själf voro försvunna, uppfångade af trollen.

Men hemma å sitt slott gick borgherren undrande hvar hans hustru tagit vägen. Ingen fanns som kunde upplysa honom härom. Man hade sett henne ute i parken, men hvar hon sedan tagit vägen visste ingen. På så sätt gick dag efter dag, månad efter månad och den försvunna återkom icke. Alla efterspaningar voro resultatlösa och företagna forskningar gåfvo icke något besked. Slutligen fanns det ingen människa, som trodde annat än att borgfrun för alltid var försvunnen. Af den åsikten var äfvenledes hennes herre och man.

Han var ännu en ung och ståtlig riddare, hvilken inom kort åter började pröfva sin tur hos det täcka könet. Och detta skedde med det lyckliga resultat, att inom kort kunde han åter bereda sig att fira bröllop. Detta skedde å Näs' slott vid en tid, då midvintern gjorde sitt inträde i Norden.

Riddarens första hustru var, som sagdt, fången hos trollen i den hög, som var belägen ute i parken. Och själf kunde hon på inga villkor frigöra sig därifrån. Men genom de småtroll, som funnos, erhöll hon kunskap om hvad som passerade vid ingången. Och värst af allt var när hon fick höra att borgherren skulle träda i äktenskap med en annan dam. Förfärad tänkte hon på, att hennes små skulle få en styfmor och i hennes redan förut upprörda sinne utmålade sig allt det hemska som hon upptänka kunde. Hon omtalade också för trollen det äktenskap hennes man var i färd med att ingå, och anhöll, att hon åtminstone under ett par timmars tid måtte få bli befriad från sin fångenskap under den aftonen då bröllopet å Näs skulle firas.

Trollen beviljade också detta, men togo af henne en dyrbar ed att återkomma, innan det sista tolfslaget förklingat.

Det första den stackars af trollen fångna borgfrun, gjorde, sedan hon kommit ut ur högen, var att besöka en i närheten af slottet boende kvinna, hvilken hon visste var beryktad för sin klokhet. Hon tillfrågade henne hvad som var att göra, och fick det rådet, att om mannen band sitt ena strumpeband om hennes midja, skulle trollen icke vidare hafva någon makt öfver henne.

Därför hände det sig att under aftonens lopp, när festglädjen var som störst och dansen pågick som lifligast å Näs slott, kom en illa klädd kvinna in i borgarstugan därstädes under begäran att få tala vid borgherren. Troende det vara en tiggerska, afvisade man henne, men hon var envis och upplyste betjäningen om att hela hennes väl och ve berodde på om hon denna afton fick tala vid herren till Näs eller icke. Man föreställde henne emellertid det omöjliga i hennes begäran. Han firade sitt bröllop och var upptagen med bruden och gästerna, så att han icke hade tid att sysselsätta sig med något annat. Men hon envisades fortfarande och sade, att om han sedermera fick veta, hvilken som besökt honom, skulle han icke lägga fingrarna emellan att bestraffa dem, som vägrat henne tillträde. Då sprang en af svennerna upp i festvåningen och meddelade brudgummen hvarom fråga var.

Vid underrättelsen om att en främmande kvinna sökte honom nere i borgstugan, blef han hvit i ansiktet, som den klänning, hans brud bar. Och han sprang genast ned för att träffa sin förra hustru. Ty han anade nogsamt, när budskapet kommit, att det var hon, som besökte honom.

De följdes nu åt på borggården. Och där upplyste den forna borgfrun mannen om, att hon visst icke kommit för att tränga sig emellan i det äktenskap, som han nu ingått. Men hon anhöll om att han, på så sätt, som den kloka kvinnan sagt, måtte befria henne från trollen, och hon skulle aldrig mer återvända eller visa sig på Näs.

Men borgherren, som betviflade detta löfte, tillmötesgick icke hennes begäran, utan vände henne ryggen och gick åter in till sin där väntande brud, till stojet och glammet.

Och hans förra hustru fick återvända till trollen, hvarifrån hon aldrig blef befriad.

Men sägnen påstår, att borgherren å Näs blef högst olycklig i sitt nya äktenskap. Den ena motgången aflöste den andra och olyckorna lade honom i en förtidig graf.

FJÄLLSIPPAN.

Af *Mimosa.*

Det var högsommar. Luftsanatoriet vid foten af Soldalsfjället hade blifvit fullt af gäster. Bland dessa var en ung bildhuggarinna, fröken Inga Grane. Ej förut hade hon besökt sanatoriet, och ingen af de öfriga gästerna kände henne. Någon hade reda på, att den unga, enicke heller. Under måltiderna — de enda tillfällen, då alla voro samlade på ett ställe — satt hon vid samma bord som några enkla, tystlåtna damer med sjukt utseende, och det var ej ofta dessa utbytte något ord med den tillbakadragna fröken Grane. Alltid gick hon för sig själf. Aldrig slöt hon sig till något af kotterierna. Knappast någon hade reda på, att den unga, ensamma kvinnan var en konstnärinna. För de få, som sökte göra hennes bekantskap, sade hon blott sitt namn. De intresserade henne ej mycket; därför drog hon sig ständigt inom sitt skal. Hon hälsade något afmätt om än artigt på dem, hon svarade tämligen kort, då hon tilltalades, och hon gjorde aldrig själf något försök att närma sig någon. Däraf kom det sig, att hon blef ansedd af somliga för stram och otillgänglig, af andra för blyg och människoskygg, och man lämnade henne åt hennes öde.

Det var inte egentligen på grund af sjukdom, hon kommit till fjällen. Hon var endast trött och en smula nervös efter sitt mycknа arbete och hade nu kommit dit för att hvila och af den friska luften vinna styrka.

Hvarje dag vandrade Inga Grane med staf i handen till fjällets topp. Hon tyckte om de ihärdigt mot vind och köld kämpande, i sin kamp förvridna och förkrympta björkarna, hon älskade att smeka deras snöhvita, ibland varmt rodnande stammar och fina grönska. Hon gladdes med de ystra, silfverstänkande fjällbäckarna, och hon lyssnade med välbehag till de skummande forsarnas dån. Hon lekte med den friska fjällvinden och de skälmska solstrålarna. Hon njöt af de täcka fjällblommens fägring, de skära, i fjällen så fint blommande hvitsopporna, de som små guldstänk utströdda fjällviolernas, de blåndhvita hjortronblommornas, de resliga, smärta, fina fjällbrudarnas, men allra mest af de blyga, mjuka, väna, vaxhvita fjällsippornas. Allt detta var henne sällskap nog nog under den långa vägen. Och på fjälltoppen, där ville hon helt ostörd betrakta de ändlösa vidderna med de blänkande sjöarna, fjällens väldiga massor med det majestätiska lugnet, dalarnas trollska djup. Där fanns det former och färger för en skönhetsdyrkare. För att därute i naturens högtidliga stillhet få slippa människorna, brukade hon göra sina vandringar om morgnarne, innan de andra ännu vore ute.

Där uppe väsa toppen, på den västra sluttningen, där stormen slet och rägnet piskade allra värst, men där också solen lät sina sista, mest förgyllande strålar falla — just där hade fjällsipporna sin plats. Där stodo de och läto sina kläder af rägn och vind rifvas i trasor bara för att in i det sista få se solen, som de älskade, bara för att få ta emot dess sista kyss. De stodo där med hufvudet lyftadt mot den kära solen och med famnen öppen för dess kära strålar. De skulle inte vilja utbyta den platsen mot en annan, som var skyddad mot rägn och vind, och dit solens strålar bott sällan nådde. Nej, de ville ha det "aabent og frit", de ville vara utan ett skydd, som kunde hindra dem från att ägna hela sitt lif åt den dyrkade solen.

En dag sken solen så brännande varm, som den kan endast i fjälltrakterna. Det hade en tid varit kallt och rägnigt, men nu hade solen ändtligen åter tittat fram och värmt upp jorden, särskildt fjällen, med sina glöd. Inga Grane stod som vanligt i den tidiga morgonstunden däruppe vid toppen midt ibland de små fjällsipporna. Hon var iklädd en hvit klädning, som i mjuka veck slöt sig kring den smärta nästan slanka gestalten, och som af fjällvinden drogs än tätare intill den, och lät dess fina, harmoniska linier framträda. På hufvudet bar hon en stor hatt med en enkel hvit bandros. Det yfviga, guldskimrande håret, som var deladt vid vänstra sidan och sammanfäst i en rik knut nere vid halsen, stod som en gloria kring ansiktet. Ögonen voro själsrika, uttrycksfulla. Ansiktsdragen voro fina — endast munnen var något för stor. Men dess brist på proprtion glömde man alldeles bort, när hon log ett af sina fagra, solblida leenden eller skrattade ett af sina kristallklara klingande skratt. Hon hade fäst ett par fjällsippor vid sin barm och några andra höll hon i handen. Hon böjde sig just ned för att plocka ännu en, då hon hörde en frisk mansröst säga: "Ni tycker mycket om fjällsipporna, min fröken?" "Se så", tänkte hon, skall jag nu inte längre få njuta min härliga ensamhet. Hvem är det väl, som vågar störa min frid?" Och hon beredde sig att gifva ett afvisande svar. Men när hon brutit blomman, och rest sig upp, såg hon in i ett så öppet, ärligt och rättframt ansikte, att hon hejdade sitt ovänliga svar och i stället med något tillmötesgående i tonen men ändå helt kort sade: — Ja, mycket. — Får jag hjälpa er att plocka dem? bad mannen och böjde sig ner mot några små halfutslagna sippor. — Nej, nej, ropade hon, häjdande honom, nu få vi inte plocka flera i dag. Det är bara knoppar kvar, och dem skall vi låta stå, tills de slagit ut.

Så stodo de en stund tysta sida vid sida och sågo ut öfver vidderna. Plötsligt bröt han tystnaden. — Ni tycker nog, sade han, att jag är förskräckligt oartig, som så här tilltalat er utan att vara presenterad. Förlåt mig, min fröken! — Jag tycker visst inte, att ni är oartig, svarade Inga. Här uppe på de fria fjällen kan man väl åtminstone få vara förskonad från etikettens trånga band. — Ja, inföll han, nog tycker jag, att två fjällvandrare ha rätt att tilltala hvarandra utan att först ha underkastat sig en konventionell presenttion. Och jag är glad, att ni är af samma åsikt. Men nu kan jag ju ändå säga er, att jag är doktor Bergen, som igår kom hit.

Därpå började de tillsammans gå utför fjället. När de kommit ett litet stycke, tvärstannade Inga Grane och räckte mot honom en af de sippor, hon bar i handen. — Tag den! sade hon. När man är ute i fjällen, måste man vara klädd med någon af fjällens blomster, annars blir inte sambandet mellan fjällen och en själf nog starkt. Han sträckte ut handen för att taga blomman och fästa den på sin rock. Men just när han rörde vid den, kom en vindfläckt, slog den ur deras händer och förde den långt bort mot den sluttning, där den förut vuxit. — Den ville inte till mig, sade han. — Nej, den ville inte till er, instämde hon. Den ville inte fästas vid en människa. Den ville tillbaka till sin kära sol på den stormiga fjällsluttningen. Och hon bröt i stället en fjällviol och räckte honom.

Nästa morgon stod doktor Bergen redan mycket tidigt vid fjälltoppen och spanade neråt sluttningen för att få syn på "fjällsippan", som han i sina drömmar kallade henne. Och hon kom, och som den naturligaste sak i världen följdes de åt. Sedan var det utan öfverenskommelse liksom självklart, att de hvarje morgon skulle göra sin fjällvandring tillsammans. De öfriga gästerna började naturligtvis observera dem och prata om dem, och man väntade ständigt att deras förlofning skulle tillkännagifvas. Men ingenting hördes af, och de två fortsatte att som två goda kamrater vara tillsammans.

Dagen, då Inga Grane skulle resa, stundade. Det var sista gången, de voro tillsammans. De gingo tysta, litet vemodiga öfver att den vackra sommarsagan var all. Då sade han: — Ni reser i morgon. Innan dess måste jag veta mitt öde. Jag kan ej lefva i ovisshet fjärran från er. Säg mig, fröken Grane, har jag något att hoppas? Hon teg en stund. Så sade hon: — Jag vet ej, hvad ni vill hoppas. Hoppas på att jag alltid skall vara er vän och kamrat på vandringen i lifvets fjäll! Det vill jag. Något annat har jag aldrig gifvit er orsak att hoppas. Minns ni fjällsippan, som blåste från er bort till sin kära sol? Min sol är konsten. Den kan jag aldrig öfvergifva. Kärleken till den kan jag ej dela. Jag skall vara den trogen. Därför kan jag ej fästa mig vid någon annan. Förstår ni mig? — Fjällsippa, sade han. Tack för denna sommar. Tack för högfjällsluften, som ni lätit mig andas. Ni skall alltid för mig vara fjällsippan, som lockar mig uppåt till höjderna.

DE TVÅ ÄNGLARNA.

En legend.

Två änglar möttes på Liabnons topp. Den enes ansikte var allvarligt, och hans blick, som endast var van att uppsuga himlens rena strålar, blickade vemodigt ned mot jordens dimbeslöjade länder.

Den andre ängeln var kringstrålad af den rena glädjens, förskönande glans. Man kunde se, att det var ett glädjebudskap han bragte, ty hans vingar darrade otåligt under den korta hvila han tog sig på sin allvarlige broders innerliga bön.

— Säg, Uriel, hvarför är din åsyn fördunklad af sorg? Med hvilket budskap har du blifvit skickad ned till jorden, som ännu ligger dernere under oss som insvept i en dimslöja? Hvad har fört dig från ljusets regioner ned till den grönskande jorden?

— Jag går att ånyo förmäla Herrens Ande med stoftet, sade Uriel,— jag bringar en själ ned till jorden för att hon må kunna utvecka sin kraft i en verld full af missräkningar, pröfningar, smärta och lidande.

Hennes vandring dernere kan föra henne tillbaka till de odödligas saliga lott, men hon kan också bli förd ned i villfarelsernas mörker, om hon glömmer sitt ursprung och sitt hem, och då kan inte ens min arm föra henne tillbaka till det hem, som hon nu lämnar.

— Det är ett allvarligt värf, som kommit på din lott, broder, men du får ju ändå följa själen från det ena utvecklingsstadiet till det andra, du får ju alltid mildt varnande stå vid hennes sida?

—Men min röst kan ju bli öfverröstad af de tusen vilseledande rösterna dernere. Den syndiga världen med dess blandverk och lockelser tränger så lätt in i menniskohjärat, och stark och trogen måste den själ vara, som genom verldens larm hör min röst och bevarar kärleken till det hem den lemnade. Hvem säger mig, att det skall lyckas mig att föra denna själ tillbaka igen?

Uriels stämma skälfde af gråt, men Eloah sade tröstande:

— Misströsta icke, du härlige, din Herres vägar äro outransakliga, och hans vishet leder allt till sitt rätta mål! Låt oss derför icke fråga utan utföra vårt värf i tyst tillbedjan. Se, våra vägar korsas sällsamt i dag. Du bär *en själ till jorden,* jag är sänd för att föra *en själ till himmeln,* en själ, som segerrikt har genomgått de strider, som föra uppåt. Blicka nedåt, Uriel! Ser du den högreste gubben där, hvars halft utslocknade blick knappast är i stånd att helsa morgonljuset? Han har segrat, men kampen har varit hård. Han har kämpat först mot sina egna lidelser, sedan mot olyckan. Hans kära hafva gått före honom till ljusets hem, dit hans blick icke kunde följa dem. Med dem har han begraft sin glädje och sitt hopp. Till sist öfvergaf hans helsa honom, men han knotade icke, han tviflade icke, han tjenade Gud af ett upprigtigt hjerta och frågade icke, hvarför pröfningar drabbade honom. Nu har jag fått tillåtelse att befria hans odödliga själ från den svaga kroppen — jag är sänd att bära den upp till ljuset, till glädjen, till återseendets fröjd. Missunna mig inte, Uriel, utan gläd dig å mina vägnar. Jag bringar honom segrens palm och för honom med mig till ljusets hem.

Han sjönk hastigt ned mot jorden, och Uriel långsamt efter, han förde ju endast sin börda *mot det jordiska hemmet.*

Nyt fra Danmark.

Holger Drachmann har formelig fuldført et Stykke, betitlet „Ung og gammel Kjærlighed", som muligvis vil blive opført paa „Kasino" ved Digterens 60 Aars Fødselsdag i Oktober.

Skibsbogkasser. „Sømandsbibliotekset for Danmark" tæller nu ca. 11,000 Bind. Der er i 1905 udsendt 45 Bogkasser, hvorefter der fladig er god Efterspørgsel fra Skibe, der skal paa Langfart.

To Millioner Flasker Øl blev der forleden paa en enkelt Uge, der rigtignok var usædvanlig varm, solgt paa Tuborg Aftapningsanstalt. Det er 5 Aar siden Tuborg solgte saa mange Flasker Øl paa saa kort Tid.

Dr. Edv. Brandes som Landstingsmand? „Aalb. Amtstid." bringer et Forlydende om, at Dr. phil. Edv. Brandes skal vælges til kjøbenhavnsk Landstingsmand i September, idet Socialisterne vil forære Rebellerne et Landstingsmandat i Kjøbenhavn.

Kvindelig Telegrafbestyrer. Trafikminister Høgsbroe har i disse Dage udnævnt den første kvindelige Telegrafbestyrer, Frk. Schebye fra Nærved, der er barnefødt ved Maribo. Hvilken Station, Frk. Schebye skal bestyre, er endnu ikke afgjort.

Islandsk Faarekjød. Paa Island agter man som Følge af Kjødskandalerne i Chicago i en stor Maalestok at udvide Eksporten af saltet Faarekjød til Europa og særlig England.

To unge Islændere, som har opholdt sig paa Telegrafstationen i Nykjøbing F. for at sætte sig ind i Telegrafering, er rejst tilbage til Island for der at overtage Tjenesten ved den nyoprettede Telegrafstation.

Agerbrugsudstilling i Kjøbenhavn. I September Maaned vil der i Tivoli blive arrangeret en Udstilling af Agerbrugsmaskiner, alt udelukkende af dansk Fabrikat. Udstillingen tænkes holdt aaben i 15 Dage.

Stor Brand paa Island. Kongevalgt Altingsmand, Kjøbmand August Flygenrings Ejendom i Havnefjord er totalt nedbrændt tilligemed 21 Pakhuse og Vagtfiskenes Kuloplag. Branden, der skyldes Skorstensild, greb om sig med saa stor Hæftighed, at det for at faa den begrænset blev nødvendigt at nedrive 2 Huse. Ejeren var i Kjøbenhavn med de andre Altingsmænd.

Verdensmeister Ellegaard. Verdensmesterskabet for professionelle Cyklister over 1000 Meter vandtes den 5. August i Geneve af Thorvald Ellegaard, Nr. 2 blev Poulain, Frankrig. Det internationale Tandemløb over 2000 Meter vandtes af Ellegaard og van den Born, næste Par var Michaud og Logardt (Frankrig).

Docent Stribolt, hvis Navn for ikke lang Tid tilbage var meget omtalt i Landbokredse, og hvis Virksomhed vidnede om Begavelse og Dygtighed, maatte paa Grund af Sygdom tage Afsked som Docent ved Landbohøjskolen og er senere bleven indlagt paa en Sindssygeanstalt, hvor hans Ophold desværre antages at blive af lang Varighed. Saavel Medstandere som Venner beklager den sørgelige Skjæbne, som har ramt den dygtige unge Mand. Han var en meget ivrig Forkjæmper for Indførelsen af Jersøracen i Danmark og forsvarede adskillige Anskuelser angaaende Kvægavl, som var betydeligt afvigende fra dem, der hævdes af Lederne i det danske Husdyrbrug.

Rosenborg Tyven, Konservator Steffensen, har mulig andre Tyverier paa Samvittigheden end dem fra Rosenborg Samlingerne.

Man har blandt de forskjellige Sager, der er sendt tilbage fra Udlandet fra Folk, der har handlet med Steffensen, ogsaa fundet en sjælden gammel Tallerken af sachsisk Porcellæn. Steffensen siger, han har taget den fra Rosenborg. Men paa Slottet hævder man, at Samlingen aldrig har havt Porcellæn af den Slags; og saa er Spørgsmaalet: Hvor har Steffensen faaet den fra? Man ved, at han en Gang har restaureret en Porcellænssamling for en befjendt kjøbenhavnsk Samling; og mulig kunde Tallerkenen stamme derfra. Undersøgelsen af dette vil mulig træffe Sagen endnu mere i Langdrag.

Skatteopkræver Olesen fra Søllerød, der forleden forsvandt, efterladende en stor Kassemangel, er fundet i god Behold i Udlandet. Han ventes tilbage til Danmark med det første, idet Søllerød Sogneraad har indgaaet Overenskomst med hans Familie om at frafalde Tiltale mod at faa Underballancen helt dækket.

Tre Sække Myrer som Hittegods. En Mand havde forleden i en Kjøbmandsgaard i Rudkjøbing glemt tre Sække med — Myrer, der var bestemt til Føde for de unge Fasaner i Tranekjær Fasaneri. De smaa lethenede Fanger var imidlertid i store Mængder sluppe ud af Sækkene. For at forhindre en større Oversvømmelse af Myrer lod Kjøbmanden strø en Del Sukker for paa den Maade at holde sammen paa sit ejendommelige Hittegods.

En Højtidelighed ved Villemoes Grav. Fire danske Panserskibe lagde forleden ind i Sejrsbugten ud for Overby og satte 200 Mand i Land. Disse marscherede derpaa med Musik i Spidsen til Odden Kirkegaard, hvor Musiken spillede en Tid ved Willemoes-Monumentet. En Officer udbragte et: „Ære være de Faldnes Minde", hvorefter Musiken spillede: „Dejlig er Jorden". Efter endt Besøg paa Kirkegaarden gik de atter til Søs.

Det Grundtvigske Hus. Som bekjendt har Grundtvigs Venner i lang Tid arbejdet paa at faa rejst en stor Bygning i Hovedstaden. Grunden er forlængst indkjøbt, men man har villet vente, indtil der var indsamlet 100,000 Kroner. Nu er dette Maal omtrent naaet, og man har da paabegyndt Arbejdet i Haab og Forventning om, at der vil indkomme yderligere Bidrag i det Aar, som Byggeriet vil komme til at bære. Bygningen vil komme til at koste mellem 600,000 og 700,000 Kr.

Knopormen har hjemsøgt forskjellige Roemarker i Viborgegnen. Paa en Ejendom er Fjerdeparten af Roebestanden ødelagt af den graadige Larve.

Fru Josephsen paa Mariendal, Enke efter den ijfjor afdøde Komisjær Justitsraad Josephsen, er i disse Dage afgaaet ved Døden. En stor Del af den betydelige Formue, de efterlod sig er testamenteret til filantropiske og kirkelige Formaal.

Johannes V. Jensen, den unge Forfatter, har ikke havt Held med det Bladforetagende, som han formelig startede i Kjøbenhavn under Navnet „Pressen". Det udgik en Maaned — saa maatte det standse. Bladet blev tildels ledet efter amerikansk Mønster, men det fandt kun ødsel faa Læsere, tiltrods for at det blev solgt for 2 Øre pr. Numer.

En Mejerisag. Forpagter Johannesen, Annebjerg, havde leveret Mælk til Højby Mejeri i Holbæk Amt, som det blev bevist at han havde forfalsket. Han blev idømt en Mulkt af 1,640 Kr., som han imidlertid nægter at betale. Der er nu opstaaet meget indviklede Forhold ved Mejeriet i den Anledning. Holbæk Amt har vedtaget, at det ikke vil foretage noget videre i Sagen, Mejeriet har besluttet, at tilbageholde Beløbet af Forpagterens Mælkepenge, og denne har i den Anledning anlagt Sag mod Mejeriet, og endelig har 38 af Mejeriets større Leverandører under en Mulkt af 25 Kr. pr. indtegnet Ko, forpligtet sig til at udtræde af Højby Mejeri og oprettet et nyt Mejeri.

Akta eder för katarr-salver, som innehålla qvicksilfver,

eftersom qvicksilfver säkert vill fördärfva smaksinnet och fullständigt ödelägga hela systemet, när det får intränga genom slemhinnorna. Sådana saker borde aldrig brukas, undantagandes efter skiklig läkares förordnande, ty den skada de åstadkomma är tio gånger värre än de goda verkningar, som de möjligtvis kunna hafva. Hall's Catarrh Cure, preparerat af F. J. Cheney & Co., Toledo, O., innehåller intet qvicksilfver, och begagnad som invärtes medicin verkar det direkt på blodet och slemhinnorna. När ni köper Hall's Catarrh Cure, så förvärka eder om den äkta. Den brukas som invärtes medicin, och tillverkas i Toledo, O., af F. J. Cheney & Co. Intyg fritt.

Fås hos apotekare. Pris 75c flaskan.

Hall's Familj Pills äro de bästa.

Swedish Life

IN TOWN AND COUNTRY

BY G. VON HEIDENSTAM — 12mo. with 16 Full-Page Illustrations

CONTENTS

The Land and the People.—Government and Political Life.—The Capital.—Public Education.—Literature.—Early Art and Culture.—Modern Art.—Public Life and Morality.—Agriculture, Industry and Trade.—Rural Life.—Beneficent Foundation.—Sports and Games.

ILLUSTRATIONS

A Peasant Family returning from Work.—A Peasant Home.—A Swedish Village and Church.—A Laplander Hut.—The Royal Palace, Stockholm.—Opening of the "Riksdag".—A Sloyd Class.—A School Bath.—A Cooking Class in a Swedish School.—Peasants Costumes.—A Swedish Pasture Farm.—Going to Church.—Harvesting Scene.—A Young Swedish Girl.—Ice Boat Sailing.—Salmon Fishing.

Bound in cloth with colored top (prepaid by mail) $1.30

C. RASMUSSEN PUBLISHING CO.,
720-724 So. 4th St., - - Minneapolis, Minn.

BREF--VYKORT

I stort urval från

SVERIGE, NORGE, DANMARK och FINLAND.

Artistiskt utförda i Färger—En utsökt samling af vackra Landskapstycken, Konstverk och Folklifsbilder från de nordiska Länderna.

FRÅN SVERIGE framhålles särskildt vyer från Stockholm och dess natursköna omgifningar samt från Malmö, Göteborg, Jönköping, Borås, Kalmar, Dalarne, Elfkarleborg, Trollhättan, Norra Bohuslän, Dufed, Örebro, Karlshamn, Lappland, Blekinge, Södermanland, Landskrona, Ronneby, Westerås, Eskilstuna, Vermland, Nyköping, Köping, Malmköping, Norrköping, Skanör, Karlstad, Falsterbo, Hörby, Ängelholmen, Sundsvall, Jämtland, Kristianstad, Karlberg, Uppland, Gefle, Marstrand, Vestergötland, Skara, Uddevalla, Åmål, samt från en hel mängd andra bygder och herrgårdar, nationaldrägter, de kungliga m. m.

FRÅN NORGE finnas vyer från Kristiania, Trondhjem, Sogn, Sätersdalen, Telemarken, Hardanger, Nordfjord, Söndmöre, Tromsö, Laurvik, Molde, Nordkap, och framhålles särskildt fyra vackra folklifsbilder med musik af den kände kompositören Kristian Teilman: Halling, Springdans, Stabbelåt och Brudesåt.

FRÅN DANMARK rekommenderas särskildt en mängd olika vyer från Köpenhamn och dess omgifningar.

FRÅN FINLAND tillhandahålla vi vyer från Helsingfors med omgifningar, Tammerfors, Imatra, Björneborg, Borgå, Nykarleby, Wiborg, Fredrikshamn, Åbo, Uleåborg, Österbotten, och från många andra provinser och städer.

12 olika kort sändas portofritt för 25c
25 olika kort sändas portofritt för 50c
55 olika kort sändas portofritt för $1.00

Då priserna äro så låga, bör enhvar som har intresse för Gamlalandet, icke försumma att skrifva efter ett mindre eller större antal af dessa kort, erkända som de vackraste vykort i verlden, antingen till eget nöje eller för att glädja vänner och bekanta dermed.

Agenter kunna förtjena goda pengar genom att sälja dessa vykort. Skrif efter pris på större partier och sänd 25 cents i frimärken för en profsamling af 12 olika kort.

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,
Importers and Dealers in Scandinavian View Cards,
720-724 SO. FOURTH STREET, - - MINNEAPOLIS, MINN.